

Forældrene i børnehaveklassen har startet et skolehaveprojekt i Brabrand, som hedder "Den frie have". En af forældrene har lavet dette fine skilt, og i løbet af sidste uge, har børnene i skoletiden tegnet deres

eget ansigt. Så fint et projekt

VH Ditte

Så er **årsskriftet 2021**

udkommet på papir. Alle familier får et eksemplar - vi putter det i taskerne på den yngste søskende hvis der er flere i en familie i denne uge.

Nogle bliver leveret i postkasse - har I ikke fået - eller mangler I et eksemplar - så kan I få et på kontoret:-)

Udkommer også digitalt i denne uge - på intra!

se klumme fra årsskriftet længere nede i fredagsbrevet.
VH Asger

I LilleGul har vi for tiden emne om Grønland. I denne uge har børnene bl.a. haft om igloer og selv prøvet at bygge nogle ud af sukkerkvalde

Årsskrift 2021

Årets tema er: Et år under en epidemi - de fleste indlæg kredser omkring dette emne, men der er også indlæg om bestyrelsens år, om bæredygtighed på ÅF, musik på skolen og om læsning.

God læselyst!
Se artikel fra årsskrift længere nede i fredagsbrevet.

Hvem sidder der bag skærmen

Fra virtuel undervisning til en ud-af-skærmen-oplevelse

Af Bertel, støttelærer i 5. og 6. klasse

I 3 måneder har jeg kun set børn og kolleger på min computerskærm. Nogle gange uden billede, for det meste uden lyd. De slukkede mikrofoner er jo et stykke af vejen tegn på, at eleverne samarbejder med læreren. For det er jo den eneste måde, det her virtuelle kan fungere på. En kan tale af gangen. Det stille univers er nogle gange en fordel, men ikke i længden. Det er hårdt for børnene, men de klarer det generelt godt, de er seje. Det er hårdt for os voksne. Vi mangler noget væsentligt alle sammen. Mit humør har over perioden været ude på et skråplan - ingen tvivl om det.

Fra 1. marts kom så fra regeringen en gylden mulighed, som vi alle straks greb, som den gode idé det er: Man måtte nu lave små gåture med de børn, som særligt trængte til at komme ud af hjemmeskolen, ud og møde andre børn. Trivselsgrupper på maksimalt fem inklusiv en voksen. Heldigvis lå den slags lige til mit højreben, da jeg er ansat som støttelærer og inklusionspædagog - og hvad jeg ellers kunne finde på at titler, for at sikre mig tjansen.

Allerede på vej over på skolen på min cykel rundt om Brabrand Sø kunne jeg mærke det løft, det gav at tænke på at møde rigtige børn "live". Vi skulle samles ved Blyantshuset klokken 9.00. Den sætning smagte jo lidt af normal skole. Vi kunne nu høre, at skolen ikke var helt normal: De voksne var i kæmpe højtalere begyndt at synge børnene ind til timerne. "Hvad er det der sker?" spurgte nogle af mine børn. "Aner det ikke, men jeg vil prøve at undersøge det," svarede jeg.

Da vi var samlet, suste vi ud over stepperne og ind i skoven og ud igen og op i Fugletårnet og ned igen. Vi legede også med Trygve, Mathias' hund, som i den grad fik os tilbage til livet igen. Den virkede ikke spor Corona-træt. Jeg snakkede også kort med kolleger og forældre, vi mødte undervejs - på behørig afstand selvfølgelig. Også det var til at blive høj af. Ude i livet igen.

Jeg har fået en anelse forståelse for isolationscellen. Selv om jeg da bor med min kæreste og ser familie og få venner. Og selvfølgelig forstår jeg jo slet ikke pinen i en virkelig isolationscelle, og hvor rablende gal man kan føle sig i den. Ved det godt, men det var alligevel de tanker, der opstod torsdag 4. marts, hvor min første trivselsgruppe skulle samles og sendes ud i naturen. Og spontane indskydelser har jeg altid respekt for.

Jeg tænkte også på, at det her jo må handle om hormoner eller serotonin eller spejlneuroner eller noget helt andet, der er på spil, når man er sammen med andre i den virkelige verden. Og som man er i mangel af, når man sidder der time efter time bag ved skærmen med klude om sin hånd. Det vil jeg google lidt på - altså når jeg igen tør nærme mig skærmen.

I øvrigt opsøgte jeg også øjenlægen, for mit syn svigtede lidt, syntes jeg. Ikke noget egentligt galt med øjnene, men kunne godt være et resultat af at være skærmtrøld lidt for længe, sagde øjenlægen. Man blinker ikke så ofte, når man er sammen virtuelt. Og så er du jo ikke helt ung længere, sagde den flinke øjenlæge, tårekanalerne kører en anelse mere trægt. Nå, men det var et sidespring, men alligevel ikke længere end, at vi nok skal komme tilbage på sporet igen.

De her trivselsgåture handler mest at alt om, at børnene skal være sammen med hinanden igen. Og kører det godt socialt, så gør jeg mig så usynlig som muligt. Trækker mig lidt væk, er lidt foran eller bagved. Noget af min begejstring hænger sammen med at være med til at skabe rammerne for denne trivsel. Børnene savner hinanden og savner at være sammen - rigtigt.

Og selvom jeg tænker på mig selv, som en, der er god til at være i mit eget selskab og til tider måske fremtræder sådan

Fredagsbrev

Århus Friskole fredag d.26. marts 2021

lidt munkeagtig, så må jeg sige nu: Jeg er mør, og det her med at være sammen i den virkelige verden er ikke opreklameret. Jeg er vokset op i en kælder i Esbjerg og vil endda gå så vidt som til at sige: Fællesskab i det virkelige liv er ikke så ringe endda. Eller som man også kunne sige på de kanter: *Det kan vist lige skralde an.*

Og børnene møder op hver dag og samarbejder loyalt i en periode i vores liv ingen af os glemmer.

Vi bevæger os af smalle og nærmest ufremkommelige stier og forsøger alligevel at finde vej. Vi hjælper hinanden, og inden længe er der forhåbentlig ikke nogen at finde bag skærmen ud over det, der fagligt giver mening i vores grønne og smukke hverdag.

4.klasse har musik - 6.klasse har tysk: Ostereier løb - næste side: Kom og se vores hule:-)

